

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. advokátem Mgr. Petrem Kočím, se sídlem Na Št'áhlavce 1105/16, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2007, č.j. OSV 261/2007-ODV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007 - 52,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007 - 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007 - 52, (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2007, č.j. OSV 261/2007-ODV (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele, podané proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č.j. Spr Si 1/2007 a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím Vrchní soud v Olomouci odmítl žádost stěžovatele o poskytnutí informace - seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále též „KSČ“).

Městský soud v Praze žalobu v předmětné věci zamítl s tím, že stěžovatelův požadavek na sdělení informace (seznamu soudců) je žádostí o sdělení citlivých údajů ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále též „zákon o ochraně osobních údajů“), jejichž poskytování brání § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „InfZ“), a současně poznamenal, že stěžovatel požadoval poskytnutí informací, které povinnému subjektu shromažďovat nepřísluší.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009 - 77 kasační stížnost zamítl, když se po posouzení věci ztotožnil jak se závěry, tak i s argumentací v odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze.

Ústavní soud nálezem ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil, když v rozsáhlém odůvodnění především uvedl, že požadované údaje nejsou údaji ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a tudíž „citlivými údaji“ podle tohoto ustanovení, které nelze bez souhlasu subjektů údajů zpracovávat, a tak ani poskytnout, ale že jde o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) citovaného zákona se všemi důsledky z toho vyplývajícími pro případné zpracování těchto údajů. K tomu Ústavní soud dodal, že již ponechává na Nejvyšším správním soudu, pod jaké písmeno § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů nyní posuzovanou věc, při cestě za ústavně konformním cílem v podobě vyhovění žádosti stěžovatele o poskytnutí předmětných údajů, podřadí. Dále Ústavní soud konstatoval: „Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však nepochybně, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců, ...bude ovšem namístě hledat i cesty jiné.“

Nejvyšší správní soud v potě v souladu s názorem Ústavního soudu vyhodnotil požadované údaje jako osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, požívající nižší ochrany, než tzv. „citlivé údaje“, s tím, že na režim jejich zpracování dopadá § 5 odst. 2, písm. f) ustanovení citovaného zákona. Jako složitější Nejvyšší správní soud potom vnímal skutečnost, jak si za situace, kdy ani Ústavní soud zcela zřetelně nedospěl k jednoznačnému závěru, že soudy (v daném případě byly předmětné informace požadovány po Vrchním soudu v Olomouci) ve smyslu režimů podústavního práva požadované údaje povinně vyžadují, shromažďují a dále zpracovávají, mají příslušné subjekty tyto informace, pokud je nemají k dispozici jako např. nevyžádané, opatřit. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Vrchnímu soudu v Olomouci, který ve vztahu k soudcům plní roli zaměstnavatele, nepřislušelo tyto informace shromažďovat nejen v minulosti, ale stejně tak mu nepřisluší je shromažďovat ani nyní, tzn., že ve vztahu k němu nejde o informace, s jakými pro potřeby jejich poskytování počítá zákon č. 106/1999 Sb., tj. informace, vztahující se k působnosti povinného subjektu. Mimo to nemohl pominout, že pro příp. vyžádání těchto informací soudem od jednotlivých soudců jako jejich zaměstnanců potom podle jeho názoru existuje zákonná překážka, a to v omezení uvedeném v § 316 odst. 4 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, podle něhož zaměstnavatel takovéto informace od zaměstnanců požadovat nesmí. Tyto informace přitom nesmí zaměstnavatel získávat ani prostřednictvím třetích osob. Konstatoval, že požadované informace, resp. údaje, by mohlo poskytnout Ministerstvo spravedlnosti. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost rozsudkem ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009 - 148 zamítl.

Ústavní soud k nové ústavní stížnosti stěžovatele nálezem ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil. V odůvodnění nálezu zejména konstatoval, že z nálezu sp. zn. I. ÚS 517/10 zřetelně plyne právní názor Ústavního soudu, podle něhož měly být stěžovateli jím požadované informace poskytnuty, čemuž není způsobilé bránit ani tvrzení (navíc nepodložené), že povinný subjekt jimi nedisponuje. V takovém případě měl dle Ústavního soudu povinný subjekt vyvinout snahu o získání požadovaných informací. Větu obsaženou v bodě 173. citovaného nálezu, podle

níž bude namísto „hledat v tomto směru i cesty jiné“, nelze vykládat tak (jak to v napadeném rozsudku učinil Nejvyšší správní soud), že by poskytovala záminku k obcházení právních názorů Ústavního soudu a zamítnutí kasační stížnosti. V kontextu celého odůvodnění nálezu lze naopak zmínku o „jiných cestách“ vnímat jako pobídku, aby byly použity i další (nikoliv „pouze jiné“) způsoby zveřejnění informací o bývalém členství soudců v KSČ. Nepřípustná je i opětovná polemika Nejvyššího správního soudu v otázce, zda požadovaná informace spadala do působnosti Vrchního soudu v Olomouci. Ústavní soud v citovaném kasačním nálezu výslovně uvedl, že existuje povinnost orgánu veřejné moci (v tomto případě Vrchního soudu v Olomouci) poskytnout stěžovateli požadované informace (srov. bod 174. nálezu). Ústavní soud uzavřel, že jak plyne z uvedeného, Nejvyšší správní soud porušil svou povinnost respektovat v téže věci právní názor obsažený v kasačním nálezu Ústavního soudu. Tento postup v ústavní rovině představuje porušení ustanovení čl. 89 odst. 2 Ústavy, jakož i (opětovně) porušení ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud vázán uvedeným právním názorem Ústavního soudu k podané kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007 - 52, zrušil

Je tedy nyní na Městském soudu v Praze, aby se věcí znovu zabýval, a zprostředkovaně také vázán vyslovenými a shora předestřenými právními názory Ústavního soudu v obou citovaných nálezech, jež Nejvyšší správní soud za daného stavu věci akceptoval, o věci znovu jednal a rozhodl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu